

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Ilona Kata

Protokolant : Justyna Bigos

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2013 r. w B.

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. Oddział (...) w Z.

przeciwko J. K., S. J. (poprzednie nazwisko: K.) i małoletniej S. T., reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową S. J.

o eksmisję

I. oddała powództwo wobec pozwanych S. J. i S. T.,

II. nakazuje pozwanemu J. K. opróżnienie i opuszczenie lokalu mieszkalnego położonego w Ś. przy ul. (...) oraz wydanie tego lokalu na rzecz strony powodowej Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. Oddział (...) w Z., zaznaczając, że wyrok w stosunku do tego pozwanego ma charakter wyroku zaocznego,

III. ustala, że pozwanemu J. K. nie przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy O.,

IV. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz strony powodowej poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 320 zł, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

V. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych S. J. i S. T. kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

VI. wyrokowi w pkt II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt **IC 820/12**

UZASADNIENIE

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa Oddział (...) w Z. wniosła do Sądu powództwo przeciwko J. K., S. K. i małoletniej S. T., domagając się nakazania pozwanym, aby opróżnili lokal i wydali powodowi mieszkalny nr (...) położony przy ul. (...) w Ś., a także wnosząc o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie powódka wskazała, iż przedmiotowy lokal użytkowany był przez pozwanego na podstawie decyzji z dnia 31 grudnia 2008 r. o prawie zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym; z dniem 30 września 2011 r. pozwany J. K. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej, a tym samym utracił prawo do zakwaterowania w przedmiotowym lokalu i powinien opuścić lokal wraz z osobami wspólnie z nim zamieszkującymi w terminie 30 dni od utraty prawa do zakwaterowania. Strona powodowa stwierdziła, że wyczerpała procedurę przewidzianą ustawą o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wobec niezastosowania się przez pozwanych do wezwania o opróżnienie lokalu wystąpiła z powództwem o eksmisję (k. 2-4).

Pozwana S. J. (dawniej K.) w piśmie z dnia 8 września 2012 r. stwierdziła, że nigdy nie zamieszkiwała pod wskazanym w pozwie adresem (P., ul. (...)), a awizo otrzymała od osób trzecich (k. 24).

W piśmie z dnia 24 września 2012 r. strona powodowa wskazała, że nie zgadza się z twierdzeniem pozwanej S. J., że nigdy nie mieszkała w spornym lokalu; podniosła, że pozwana wraz ze swoim mężem w dniu 17 lutego 2010 r. składali wniosek o rozłożenie na raty zadłużenia za korzystanie z lokalu, pozwana pracowała w miejscowości Ż., blisko Ś., a jej córka S. T. chodziła do szkoły w Ś.. Powódka stwierdziła, że pozwana nigdy jej nie zgłosiła, że ten stan uległ zmianie i nie zdała spornego lokalu (k. 40-41).

W odpowiedzi na pozew pozwana S. J., działając również w imieniu małoletniej S. T., wniosła o oddalenie wytoczonego przeciwko nim obydwu powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego. W uzasadnieniu stwierdziła, że już w czerwcu 2010 r. wraz z córką S. opuściła to mieszkanie, a w lokalu pozostał jedynie pozwany J. K.. W chwili utraty prawa do zajmowania lokalu, pozwany zamieszkiwał w nim sam a ponadto - wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2012 r. orzeczono rozwód małżeństwa J. K. i S. J. (k. 52-53).

Sąd z urzędu zawiadomił o toczącym się postępowaniu Gminę O., w celu umożliwienia jej wstąpienia do sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w Ś. należy do zasobów mieszkaniowych Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. Oddziału (...) w Z..

/bezsporne/

W dniu 31 grudnia 2008 r. Dyrektor Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddziału (...) w Z. wydał decyzję o prawie zamieszkiwania w opisanym lokalu st. szer. J. K., a przy przyznawaniu prawa zamieszkiwania w lokalu uwzględniono też żonę – S. K. i córkę żony – S. T..

/dowód: decyzja – k. 7-8/

S. K. wraz ze swoją córką S. T. zamieszkiwały w tym mieszkaniu przez okres około 10 miesięcy – od sierpnia 2009 r.; pod koniec czerwca 2010 r., po zakończeniu roku szkolnego, wyprowadziły się z tego mieszkania do L., do rodziców S. K.. Zabrały ze sobą rzeczy osobiste i meble dziecięce i nie powróciły więcej do tego mieszkania. S. K. oddała mężowi klucze do mieszkania. Małżonkowie K. rozstali się.

dowód: zeznania pozwanej S. J. – k. 66, zeznania świadka M. B. – k. 65 verte, zeznania świadka R. B. – k. 65 verte-66

Z dniem 30 września 2011 r. J. K. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej. W terminie 30 dni od tej daty nie zdał jednak lokalu mieszkalnego, w związku z tym pismem z dnia 09 listopada 2011 r. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa Oddział (...) w Z. wezwała go do dobrowolnego opróżnienia i opuszczenia lokalu w terminie kolejnych 30 dni.

dowód: wezwanie z dnia 09.11.2011 r. – k.9

W kwietniu 2012 r. orzeczony został rozwód S. i J. K..

dowód: zeznania pozwanej S. J.- k. 66

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornie uprawnienie S. K. oraz jej córki S. T. do korzystania z lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w Ś. miało charakter pochodny w stosunku do uprawnienia J. K., wynikającego z decyzji Dyrektora Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Z., wydanej w oparciu o przepisy art. 21 ust. 2 w zw. z art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 2, art. 32 ust. 1,

art. 36 ust. 1 i 3, art. 37 oraz art. 13 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r., Nr 206, poz. 1367 z późn. zm.)

Postępowanie dowodowe wykazało, że J. K. został z dniem 30 września 2011 r. zwolniony z zawodowej służby wojskowej i utracił tytuł prawny do zamieszkiwania w przyznanym mu opisaną decyzją lokalu, jednak w wymaganym ustawowo terminie nie opuścił i nie opróżnił tego lokalu. Te okoliczności faktyczne nie były w trakcie procesu kwestionowane przez żadną ze stron. Ponadto Sąd ustalił, że S. J. i jej małoletnia córka S. T. opuściły mieszkanie pod koniec czerwca 2010 r. - zanim jeszcze pozwany J. K. utracił tytuł prawny do tego lokalu. Ta okoliczność została wykazana za pomocą zeznań pozwanej S. J., ale również za pomocą zeznań świadków – M. B. i R. B.. Zeznania te – jasne, spójne i korespondujące ze sobą - Sąd uznał za wiarygodne i przyjął je za podstawę ustaleń faktycznych. W konsekwencji tego zaś powództwo przeciwko S. J. i S. T. podlegało oddaleniu; skoro pozwane nie mieszkają w przedmiotowym lokalu od niemal trzech lat, nie zachodzi potrzeba orzeczenia o obowiązku opróżnienia i wydania przez nie lokalu; orzeczenie takie nie mogłoby zostać wykonane.

Na marginesie dodać trzeba, że stanowisko strony powodowej, zawarte w piśmie z dnia 24 września 2012 r., kwestionujące, że pozwana nigdy nie mieszkała w spornym lokalu, jest ewidentnie wynikiem nieporozumienia. Pozwana S. J. nie twierdziła, że nie mieszkała w lokalu przy u. Szkolnej 1 C/15 w Ś.; w piśmie z dnia 08 września 2012 r. wskazała natomiast, że nigdy nie mieszkała pod adresem wskazanym w pozwie, tj. w P. przy ul. (...). Tak więc argumenty podnoszone przez stronę powodową we wspomnianym piśmie nie miały znaczenia, pozwana bowiem nie zaprzeczała temu, że wraz z mężem w marcu 2010 r. składała wniosek o rozłożenie na raty zadłużenia z tytułu czynszu, że pracowała w Ż. w szpitalu i że jej córka chodziła do szkoły w Ś..

Na zasadzie wyrażonej w art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanych S. J. i S. T. kwotę 137,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu (120,- zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,- zł opłata skarbową od pełnomocnictwa).